

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Ézs. 58
Textus: IIKor.8. 1-15

2000. márc. 12.
Gazdagrét

Az adakozásban legyetek bőkezűek!

A mai napon Isten Igéje alapján az adakozásról, a pénrről fogok szólni. Arról, hogy az adakozásban legyetek bőkezűek. Adjatok bőven, adjatok örömmel! Amióta Gazdagréten vagyok lelkipásztor, még egyszer sem beszéltem direkt módon az adakozásról. Voltak, akik már fel is rótták ezt nekem, és igazuk volt. Mindig azt mondtam, akkor fogok az adakozásról ígét hirdetni, ha az olvasott bibliai rész erről szól. Közel egy éve már készültem erre, annak a résznek az alapján, ahol azt olvassuk, hogy Ábrahám tizedet adott Melkisédeknek, Sálem királyának. Amikor azonban eljött annak ideje, hogy ezt a részt tanulmányozzam, úgy láttam, hogy elsősorban nem az adakozásról szól, így én sem beszélhetek erről. A mai igénkkel azonban más a helyzet. Isten egyértelműen az adakozásról, a pénzünkről beszél velünk általa.

Pál apostol levelének 7. fejezetében leírta, mennyire örült annak, hogy munkatársa, Titusz jó híreket hozott Korintusból. A korintusiak korábbi bűnük miatt megszorodtak, még hozzá megtérésre szomorodtak meg. Titusz azonban, úgy tűnik, más híreket is hozott Korintusból. Tájékoztatta Pált, hogy miként áll annak az adománygyűjtésnek az ügye, amelybe korábban kapcsolódott be a gyülekezet (IKor.16.1-4). Pál már hosszabb ideje szervezett egy gyűjtést a pogánykeresztény gyülekezetekben a júdeai zsidókeresztény gyülekezetek részére. Júdeában súlyos éhínség ütötte fel a fejét az előző években, és Pál úgy tartotta, hogy a pogánykeresztényeknek tartoznak azzal, hogy anyagiakkal szolgáljanak cserébe a lelki áldásokért, amit a zsidóságon, ill. az első keresztény gyülekezeten keresztül kaptak (Róm.15.26-27). Ebben részt vettek az antókhiai gyülekezet (Ap.Csel 11.27-30), Galácia, Macedónia és Akhája gyülekezetei, köztük a korintusiak is. Ez utóbbiak lelkesedése azonban mintha kezdene alábbhagyni. Ebben az összefüggésben írja nekik az apostol, és üzeni nekünk ma a Szentlélek: az adakozásban legyetek bőkezűek! Az olvasott rész üzenete három részre bomlik: 1. A macedóniai gyülekezetek jó példája, 2. A bőkezű adakozás titka, 3. Gyakorlati megfontolások.

I. A macedóniai gyülekezetek jó példája

Pál a korintusiakat kívánja buzdítani, ezt azonban más gyülekezetek áldozatának bemutatásával teszi. A thesszaloniki és a filippi gyülekezetekről van szó. Ezekről az apostol nem várta azt az adományt, amit ők összegyűjtöttek. Egyrészt azért, mert *"a nyomorúság sok próbája között"* élnek. Nemcsak akkor támadt ellenségeskedés ezekben a városokban, amikor Pál az evangéliumot hirdette (Apcsel. 16-17), hanem később is üldöztetéseket kellett elszenvedniük (IThessz.2.14). Nyilvánvaló, hogy az ellenségeskedés, az üldözés, amelyet hitük váltott ki környezetükben anyagi, gazdasági veszteséggel, bizonytalansággal is járt. Pál szavaiból ki is derül, hogy ezek a gyülekezetek az üldözéssel együtt *nagyon szegények* is voltak. Mégis a nyomorúság sok próbája és a szegénység közepette *bőséges örömben* élnek, és *"erejükön felül ... önként adakoztak"*. Sőt, azt olvassuk, hogy *"erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek"*. Nem őket noszogatja az apostol, hanem ők unszolják Pált: hadd vegyünk részt az adakozás szolgálatában. És sokkal többet gyűjtenek, mint amit bárki is gondolna.

A macedóniai gyülekezetek nem egyedülálló példa. Engem a mai napig meglep, amikor hasonlóval találkozom. Előttem van egy idős, nyugdíjas házaspár, a férfi rokkant, az asszony fizikailag alig bírja az ápolását. Mindketten hívő emberek. Egyszer az asszony megjelent az irodában, hogy templómépítésre szeretne adakozni, és leteszi a pénzt az asztalra. Ereje feletti terheket hordoz. Nagyon szegény, nem véletlenül van csak egy égő becsavarva a lámpájukba. Erején felül adakozik, önként és örömmel - hiszen senki nem kérte őt. Szinte úgy érzem, vissza kellene adni neki. Nem ő az egyetlen ilyen eset. A meggyötört macedóniai gyülekezetek örömmel veszik ki részüket a jeruzsálemi szentek szükségéből, idős emberek, nyugdíjasok, kispénzűek gyakran ugyanígy. A bőkezű, örömmel való

adakozás titka nem az anyagi bőség. Sokak által megfigyelt tény: nem a tehetősebbek adakoznak többet, a mi gyülekezetünkben sem így van ez.

Ahogy Pál a macedóniaiakat a korintusiak elé állítja Isten szerint való példának, ugyanúgy gondolhatunk mi az általam említett asszonyra. Vagy arra a másikra, aki a következőket írta a "Fedél nélkül - hajléktalanok lapja" egyik nem túl régi számában: *"Ahol látok egy hajléktalant kezében a lapjokkal, én megyek oda hozzá, hogy megvegyem. A második, a harmadik embertől természetesen már el sem kérem a lapot. Kisnyugdíjas vagyok, de százasnál kevesebbet soha nem adok. Borzasztó látni, hogy az emberek egy része legyintve elmegy mellettük. ... 72 éves vagyok, de a jó Isten adott annyi erőt, hogy 3 hónapig jártam - végül már napi 3X1-1 órát utazva - egy 96 éves néni ápolásában segíteni. A Horváth kerten vitt át az utam. Egyik alkalommal 2 férfit láttam aludni egy padon. Középre rakták kis holmijukat, és fejüket összedugva védve cók-mókjukat, békésen aludtak. Lassan megközelítve őket 1-1 százast csúsztatam a kezükbe. Csak akkor tértek magukhoz, mikor már messze jártam. Jó volt nézni, ahogy csodálkozva vették ki a zsebükből a meglepetést...."* Mit mond Isten a macedóniakon keresztül a korintusiaknak? Azoknak, akik sokkal jobb anyagi helyzetben, üldözésektől mentesen élnek? Mit mond Isten nekünk az ilyen hívő asszonyokon keresztül?

II. A bőkezű adakozás titka

A macedóniai gyülekezet viselkedése meglepő, még Pál számára is. Vajon mi a titka? Az apostol szavaiban a válasz kibomlik előttünk.

Azt írja a macedóniaiakról, hogy nemcsak adakoztak, hanem *"először önmagukat adták az Úrnak..."* Való igaz, hogy mind a thesszalonikai, mind a filippibeli gyülekezet tagjai először lettek Krisztus követőivé, először fogadták be az Urat, és szánták magukat oda az Úrnak, és csak ezután ébredt fel a vágy a szívükben, hogy részt vegyenek az adakozásban. Csak Jézus Krisztus tudta velük megtenni azt, hogy a nyomorúságok és szegénység közepette erejükön felül, örömmel adakozzanak. Ezt azért fontos világosan látni, hogy véletlenül se keveredjünk össze annak kérdésében, mire tart igényt Istent. *Istennek nem a pénz kell, hanem a szíved!* Ha őszinte vagy magadhoz, a szíved, az életed sokkal "drágább", mint a pénz. Először önmagad add az Úrnak, és soha ne gondold, hogy akármennyi pénzzel letudhatod ezt. Ugyanakkor az is igaz, hogy hogyan adhattad volna magadat az Úrnak akkor, ha a pénz felett nem lett Úrrá? Övé lehet-e életed, szíved úgy, hogy nem lett az övé a pénz? Ezért mondják: az a megtérés, amelyben a pénztárcánk "nem tért meg", nem megtérés.

Ugyanezt állítja Pál a korintusiak elé abban az igében, amely ennek a résznek legjobban ismert mondata, általában karácsonyi prédikációkból. Mi a titka a bőkezű adakozásnak? *"Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok."* Az igazi példa nem egy másik adakozó áldozata, hanem Jézus Krisztusé. A korintusiakról azt feltételezi Pál, hogy ismerik őt, amely ismeret nem róla való tudást, hanem vele való életközösséget jelent. Ha valaki önmagát az Úrnak adta, azért tette, mert megismerte őt.

Gazdag létére szegénnyé lett értünk. Jézus Krisztus a Szentháromság második személye, aki öröktől fogva van, az Atyával egyenlő. Ahogy a Filippibelihez írt levélben olvassuk, nem tekintette zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő, hanem szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, megalázta magát, engedelmeskedett mindhalálig (2.6-8). Ez az ő értünk való megszegényedése. De azért lett Ő Isten létére szegény és megalázott úgy betlehemi születésében, mint gólgotai kereszthalálában, hogy bennünket meggazdagítson.

Hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk. Meggazdagodni csak annak lehet, és annak kell, aki szegény. Csak az adja oda önmagát a kereszten kivégzett Jézusnak, aki felismeri, hogy Isten előtt élete üres, értéktelen, eredménytelen. Jézus Krisztus nélkül nincs Isten előtt igazsága, jó cselekedete, nincs bűnbocsánata, nincs üdvössége, nincs örök életre szóló reménysége. Amíg azt hiszed, hogy mindez megvan, lenézed, semmibe veszed a Megváltót. Nem érted, hogy minek jött el, miért halt meg, és miért van, hogy egyeseknek olyan sokat jelent ez. de ha felismered, hogy koldusszegény vagy, semmid sincs, azt is meglátod, hogy Isten Fia ,egszegényedése milyen csodálatos módon lesz gazdagságoddá. Nála kapsz igazságot, bocsánatot, üdvösséget, általa leszel Isten gyermeke. rajta keresztül kapod meg a Szentlelket. Akkor már nem gondolkozol azon, hogy önmagad mindenestől neki add.

Ez a lehetőség Isten *kegyelme*, mondja Pál. A kegyelem szó kulcsfontosságú ebben a részben. Isten kegyelmet adott a macedóniai gyülekezeteknek (v.1), ez az, amiről hírt ad Pál a korintusiaknak. Bőséges adakozásuk Isten kegyelmének a következménye. Ugyanezt állítja elénk Jézus Krisztusban: "ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét..." Fontos, hogy ahol Isten kegyelme, gazdagsága, szeretete, bőkezősége kiárad az emberre, ott az továbbárad a másik emberre. Ezt jelzi a v.3. eredeti megfogalmazása, amelyben szintén szerepel a "kegyelem" szó, és amit így fordíthatnánk: "erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálat *kegyelmében/jótéteményében/kiváltságában* adakozással részt vehessenek". A macedóniak, a két említett asszony, és minden Isten szíve szerint való bőkezű adakozó a reá áradt isteni kegyelmet adja tovább. Ez a kegyelem, a Jézus Krisztus kegyelme a bőkezű, hálás, örömteli adakozás titka és forrása. Enélkül a sok kevés, ezáltal a kevés is sok.

III. Gyakorlati megfontolások

Miután Pál mind a macedónokat, mind az ő Urát élő példaul állította a korintusiak elé, gyakorlati tanácsokat ad az adakozással kapcsolatban.

A vágy, az akarás, az elhatározás és az adakozás véghezvitele nem azonosak egymással. A korintusiak elkötelezték magukat a gyűjtésre, felajánlásokat tettek, most mégis arra kell hogy figyelmeztesse őket az apostol, hogy *"most pedig a cselekvést is végezzétek el"*. Én is felajánlásokat kértem a gyülekezettől a templomépítésre az ősz folyamán. Sokan válaszoltak erre, bár nem mindenki. Talán van, akiben mint a korintusiakban, alábbhagyott a lelkesedés. Hogyan fogja a mi adományunk megsegíteni az éhezőket? Túl kevés az, nem is érdemes elküldeni... Mit számít az én felajánlásom a templomépítésben? És hol vannak a másoktól várt milliók? Ne engedjétek magatokat megtéveszteni, elcsüggeszteni: *"amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is"*.

Vajon mi a kedves Istennek? Volt, aki azért nem tett felajánlást a templomépítésre, mert túl kevésnek tartotta azt, amit ő tud adni Istennek. Mennyi az elég, mennyi kedves Istennek? Pál azt írja: *"Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs."* Világos Isten üzenete: nem azt kéri, ami nincs, hanem azt, ami van. (A Parázspan írtam és kértem a diákokat is, gondolják végig, mi az ő felajánlások, legyenek részesei közös ügyünknek. Kevesen válaszoltak erre. De van olyan középiskolás, aki havonta 300Ft-ot ad a gyülekezetnek. Kedves Istennek!)

Mennyit adjak, abból, amim van? Vannak, akiknek rossz a lelkiismeretük, hiszen mindig lehetne többet adni; mi az Isten szerint való határ? Az ige ebben is eligazít: *"... azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat"*

Minden Krisztusban hívő és benne élő testvéremet kérem, Isten színe előtt gondolja végig az elhangzottak fényében: a macedóniai vagy a korintusi gyülekezet írja-e le az ő helyzetét? Vajon a gazdagrési református gyülekezet olyan közösség lesz, ahol Isten kegyelme, a szeretet valódisága túlcserél rajtunk, és erönkön felül adakozunk, vagy pedig olyan, ahol az akarás megvan, de a véghezvitel nem? Isten előtt gondolj újra a templomépítésre, amit nem magunknak építünk, hanem azért, hogy gyülekezetünk gyümölcsöt teremjen, hogy még többen megismerjék az Urat. Gondold végig, nem hív-s Isten rendszeres adakozásra a rászorulóknak javára, az "Egymásért" csoporton keresztül? Kérdezd meg tőle, hogy a lelki javakért, amelyet itt, az ő népében kapsz, megfelelő lelkülettel és mértékben járulsz hozzá gyülekezetünk életéhez. Tőlem soha, senki ne kérdezze meg, elég-e ez, vagy az. Az Úrral beszéld meg, ő elé állj a pénzügyeiddel.

Az adakozás valamiről való lemondás, Isten szerint való böjtölés. Ma van az egyházi évben böjt első vasárnapja. Kérdezd meg Istent, nem hív-e arra, hogy valamiről lemondj Húsvét vasárnapig, aminek költségét mások javára fordíthatod?

Újra mondom: Istennek nem a pénzed kell, hanem az életed kell. De az életed nem lett az övé, ha a pénzed nem az övé.

"Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok." Ezt a kegyelmet hirdeti most nekünk, ezt az ajándékot

kínálja nekünk, önmagában részesít bennünket az úrvacsorai közösségben. Saját gazdagságát osztja szét nekünk megtört testében és kiontott vérében. Adjuk magunkat oda az Úrnak! ÁMEN!